

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 426 końcowy, z dnia 22 lutego 2006 r. dotycząca propozycji zmiany krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych przekazanej przez Zjednoczone Królestwo Parlamentowi Europejskiemu i Radzie zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarżący pokrywa koszty własne i koszty poniesione przez Komisję.

(¹) Dz.U. C 165 z 15.7.2006.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2007 r. — KEK DIAYLOS przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-190/07)

(2007/C 211/66)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: KEK DIAYLOS (Peristeri Attikis, Grecja) (przedstawiciel: D. Katzimichalis, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności, z przedstawionych powodów, zaskarżonej decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr 23/II/2006 oraz wszystkich innych aktów lub decyzji Komisji Wspólnot Europejskich przyjętych na jej podstawie;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania oraz kosztami wynikającymi z wynagrodzenia adwokata, upoważnionego przez skarżącą do reprezentowania ją w sporze.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona na decyzję Komisji Wspólnot Europejskich E(2006) 465 wersja ostateczna z dnia 23 lutego 2006 r., na mocy której zażądano od skarżącej zapłaty podstawowej kwoty w wysokości 71 981 EUR w ramach

zwrotu zaliczki otrzymanej przez „KEK XYNI” (¹) z tytułu subwencji w ramach programu informacyjnego dla obywateli europejskich „PRINCE” wraz z odsetkami za nieuzasadnioną zwłokę i brak dowodów wskazujących na realizację projektu. Skarżąca twierdzi, że rzeczona decyzja jest bezzasadna, błędna oraz stanowi nadużycie jak też zawiera błędne i niepełne uzasadnienie.

Wbrew twierdzeniom Komisji, które zdaniem skarżącej są błędne i nieuzasadnione, skarżąca uważa, iż wypełniła zobowiązania wynikające dla niej z umowy o subwencje, którą podpisała w celu wzięcia udziału w rzeczonym programie i że w przypadkach opóźnienia wynikających z obiektywnych trudności, poinformowała ona w odpowiednim czasie właściwe organy Unii Europejskiej.

Skarżąca podnosi również, że poza początkowo otrzymaną zaliczką w kwocie 71 981 EUR, KEK XYNI nie otrzymała nigdy pozostałej kwoty subwencji, podczas gdy jej zdaniem zadania i wydatki dokonane w ramach wspomnianego programu wykraczają poza tę kwotę.

Z tego względu skarżąca twierdzi, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, która została przyjęta z uwagi na niepełne informacje przekazane przez pracowników spółki organom Unii Europejskiej, które przeprowadzały kontrolę na miejscu. Z powodu zmiany personelu odpowiedzialnego za program, nie było początkowo możliwe całkowite poinformowanie nowo zatrudnionych osób, tak aby mogły one zgromadzić wymagane informacje i przekazać bezzwłocznie wyczerpujące odpowiedzi.

(¹) Zgodnie ze zmianą statucie, dokonaną w dniu 12 kwietnia 2006 r., nastąpiła zmiana nazwy spółki z KEK XYNI na „KEK DIAYLOS”.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2007 r. — Las Palmeras przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-217/07)

(2007/C 211/67)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Las Palmeras (Sewilla, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Ortiz Blanco)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Skarżąca podnosi, że w niniejszym przypadku występują przesłanki wymagane zgodnie z orzecznictwem do powstania odpowiedzialności pozaumowanej Wspólnoty.

Żądania strony skarżącej

— wydanie wyroku uwzględniającego niniejszą skargę o odszkodowanie, wniesioną na podstawie art. 288 WE, i zasądającego skarżącej odszkodowanie od Rady i Komisji jako dłużników solidarnych w wysokości ogółem 288 238 EUR;

— obciążenie pozwanych instytucji kosztami postępowania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, str. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 864/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz dostosowujące je w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Litwy, Łotwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji do Unii Europejskiej (Dz.U. L 161, str. 48).

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszym postępowaniu — przedsiębiorstwo hiszpańskie zajmujące się odziarnianiem surowej bawełny — żąda naprawienia szkody, którą poniosła rzekomo wskutek zastosowania rozdziału 10a tytułu IV rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 (¹) wprowadzonego przez art. 1 pkt 20 rozporządzenia (WE) nr 864/2004 (²). W rozdziale 10a tytułu IV rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 zawarte są wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanowione określone systemy wsparcia dla rolników.

W tym względzie zwraca się uwagę na to, że nieważność spornych przepisów została stwierdzona w wyroku Trybunału z dnia 7 września 2006 r. w sprawie C-310/04 Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji z powodu naruszenia zasady proporcjonalności. Wyrokiem tym jednak skutki stwierdzenia nieważności zostały zawieszane do czasu przyjęcia nowego rozporządzenia, wobec czego wspomniane przepisy nadal obowiązywały w roku gospodarczym 2006/2007.

Na podstawie ekspertyz zamówionych w firmie doradztwa gospodarczego w skardze przedstawione są szkody, które miał ponieść ten sektor gospodarki, ponieważ w wyniku zastosowania przepisów, których nieważność stwierdzono, w odnośnym roku gospodarczym nastąpił silny regres ilości wyprodukowanej surowej bawełny, a w konsekwencji ilości bawełny odziarnionej przez przemysł. System wsparcia przewidziany w spornej regulacji oznacza w rzeczywistości, że znaczna część płatności (około 65 %) zostaje całkowicie oderwana od uprawy bawełny, wobec czego rolnik nadal ją otrzymuje, nawet jeżeli używa swoich gruntów do uprawy innych roślin. W ten sposób szacowana rentowność przy wykorzystaniu hektara powierzchni na uprawę bawełny staje się mniejsza niż szacowana rentowność przy wykorzystaniu do innych upraw. Sytuacja ta doprowadziła też do spadku przychodów uzyskanych przez przemysł odziarniania bawełny.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2007 r. — Agroquivir przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-218/07)

(2007/C 211/68)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Agroquivir, S. Coop. And. de Segundo Grado (Sewilla, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Ortiz Blanco)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— wydanie wyroku uwzględniającego niniejszą skargę o odszkodowanie, wniesioną na podstawie art. 288 WE, i zasądającego skarżącej odszkodowanie od Rady i Komisji jako dłużników solidarnych w wysokości ogółem 288 238 EUR;

— obciążenie pozwanych instytucji kosztami postępowania.